

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessio Fidei Exhibita Invictiss. Imp. Carolo V. Caesari
Avg. in Comicijs Augustæ. Anno M. D. XXX.**

Melanchthon, Philipp

Augsburg, 1535

VD16 C 4710

Praefatio. Philippvs Melanchthon, Lectori Salutem D.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34184

PHILIPPVS MELANCHTHON,
Lectori Salutem D.

OSTQVAM confessio Principum nostrorū publice prælecta est, Theologi quidam ac Monachi adornauerunt Confutationem nostri scripti, quam cum Cæs. Maiestas curasset etiam in confessu Principum prælegi, postulauit a nostris Principibus, ut illi Confutationi assentirentur. Nostri autem quia audierant multos articulos improbatos esse, quos abijcere sine offensione conscientiae non poterant, rogaerunt sibi exhiberi exemplum Confutationis, ut & uidere quid damnarent aduersarij, & rationes eorum reuellere possent. Et in tali causa, quæ ad religionem & ad docendas conscientias pertinet, arbitrabantur fore, ut non grauatim exhiberent suum scriptum aduersarij. Sed non potuerunt id impetrare nostri, nisi periculosissimis conditionibus, quas recipere non poterant, nisi uel lent se in discrimen certum conijcere. Instituta est autem deinde pacificatio, in qua apparuit nostros nullum onus quamlibet incommodum detrectare, quod sine offensione conscientiae suscipi posset. Sed aduersarij obstinate hoc postulabant, ut quosdam manifestos abusus atq; errores approbaremus, quod cum non possemus facere, iterum postulauit Cæs. M. ut Principes nostri assentirentur Confutationi. Id facere principes nostri recusauerunt. Quo modo enim assentirentur in causa religionis, scripto non inspecto: Et audierant articulos quosdam damnatos esse, in quibus non poterant iudicia aduersariorum sine scelere comprobare. Iusserant autem me & alios quosdam parare Apologiam Confessionis, in qua exponerentur Cæs. Maiestati causæ, quare non recipere Confutationem, & ea quæ obiecerant aduersarij diluerentur. Quidam enim ex nostris inter prælegendum capita locorum & argumentorum exceperant, Hanc Apologiam obtulerunt ad

extremum Cæsareæ Maiest. ut cognosceret nos maximis & gra-
 uissimis causis impediri, quo minus Confutationem approbare-
 mus. Verum Cæsarea Maiestas non recepit oblatum scriptum.
 Postea editum est decretum quoddam, in quo gloriantur aduer-
 sarij, q̄ nostram confessionem ex scripturis confutauerint. Habes
 igitur Lector nunc Apologiam nostrā, ex qua intelliges, & quid
 aduersarij iudicauerint, retulimus enim bona fide, & q̄ articulos
 aliquot contra manifestam scripturam spiritus sancti damnaue-
 rint, Tantum abest, ut nostras sententias per scripturas labefacta-
 uerint. Quanq̄ autem initio Apologiam institutumus communi-
 cato cum alijs consilio, tamen ego inter excudendum quaedam
 adieci. Quare meum nomen profiteor, ne quis queri possit sine
 certo autore librum editū esse. Semper hic meus mos fuit in his
 controuersijs, ut quantum omnino facere possem, retinerem for-
 mam usitatae doctrinae, ut facilius aliquādo coire concordia pos-
 set. Neq̄ multo secus nunc facio, Etsi recte possem longius abdu-
 cere huius aetatis homines ab aduersariorum opinionibus. Sed
 aduersarij sic agunt causam, ut ostendant se neq̄ ueritatem, neq̄
 concordiam quærere, sed ut sanguinem nostrum exorbeant. Et
 nunc scripsi, quam moderatissime potui, ac si quid uideretur dictū
 asperius, hic mihi praefandum est, me cum Theologis ac Mona-
 chis, qui scripserunt Confutationem, litigare, non cum Cæsare,
 aut Principibus, quos, ut debeo, ueneror. Sed uidi nuper Confu-
 tationem, & animaduerti adeo insidiosae & calumniosae scriptam
 esse, ut fallere etiam cautos in certis locis posset. Non tractaui ta-
 men omnes cauillationes. Effet enim infinitum opus, sed praeci-
 pua argumenta complexus sum, ut extet apud omnes nationes,
 testimonium de nobis, q̄ recte & pie sentiamus de Euangelio
 Christi. Non delectat nos discordia, Nec nihil mouemur periculo
 nostro, quod quantum sit in tanta acerbitate odiorum, quibus
 intelligimus accensos esse aduersarios, facile intelligimus. Sed
 non possumus abijcere manifestam ueritatē & Ecclesiae necessas

PRAEFATIO.

etiam, quare incommoda & pericula propter gloriam Christi, & utilitatem Ecclesiae perferenda esse sentimus, & cōfidimus Deo probari hoc nostrum officium, & speramus æquiora de nobis iudicia posteritatis fore. Neque enim negari potest, quin multi loci doctrinae Christianae, quos maxime prodest extare in Ecclesia, a nostris patefacti & illustrati sint, qui qualibus & quam periculosis opinionibus obruti olim iacuerint apud Monachos, Canonistas, & Theologos Sophistas, non libet hic recitare. Habemus publica testimonia multorum bonorum uirorum, qui Deo gratias agunt pro hoc summo beneficio, quod de multis necessarijs locis docuerit meliora, quam passim leguntur apud aduersarios nostros. Commendabimus itaque causam nostram Christo, qui olim iudicabit has controuersias, quem oramus, ut respiciat afflictas & dissipatas Ecclesias, & in concordiam piam & perpetuam redigat.